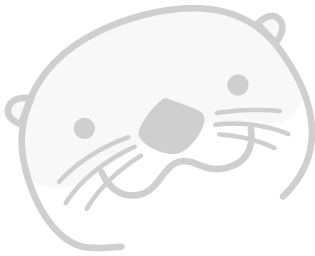

แปลวสำนักพิมพ์

붉은 소파

เพราะเธอตาย บนโซฟาตัวนั้น

โซยงจู
เขียน

วิฑิตยา จันทรพันธ์
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“ซอกจุมองรูปภาพ ไม่อาจปิดบังความผิดหวังได้ หลังเกิดคดีขึ้นไม่นาน
ตัวเขาได้อ่านข่าวของเธอ หรือก็คือผู้เสียหายรายที่สามผ่านนิตยสารข่าวฉบับหนึ่ง”
-โซยงจู

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำวิจารณ์

รางวัลโลกาวรรณกรรมครั้งที่ 12

รางวัลโลกาวรรณกรรมได้มีการทดลองเปลี่ยนรูปแบบหลากหลาย เช่นเดียวกับคณะกรรมการผู้ตัดสินเองที่ผลัดเปลี่ยนไปตามวาระ แม้กระทั่งในส่วนของการบริหารเงินรางวัลก็แตกต่างจากเดิมเช่นกัน ซึ่งในปีนี้มีผลงานที่ผ่านการพิจารณารอบแรกเยอะขึ้นมาก โดยมีต้นฉบับแปลขึ้นที่ผ่านเข้ามาโดยไร้ข้อกังขา ผลงานที่ได้รับการคัดเลือกจากการประกวดโลกาวรรณกรรมส่วนใหญ่เป็นนิยาย ซึ่งผู้อ่านอ่านตามได้โดยง่าย คณะกรรมการในปี 2016 แห่งประเทศเกาหลีใต้ เน้นไปที่เรื่องราวลึกซึ้งในเชิงวรรณกรรมทรงคุณค่า และมีความหมายในฐานะนวนิยายซ่อนอยู่

ความเป็นวรรณกรรมจะต้องสะท้อนเรื่องราวของพวกเรา ซึ่งอาศัยอยู่ในยุคปัจจุบัน ก่อให้เกิดเป็นวิสัยทัศน์ของตัวเองขึ้นมา ท่ามกลางยุคสมัยที่เต็มไปด้วยสื่อหลากหลาย สื่อการอ่านที่จับต้องได้ง่ายหมายถึง สื่อที่ดึงดูดผู้อ่าน ผ่านนิยายซึ่งรังสรรค์ขึ้นผ่านตัวอักษร ไม่ใช่สิ่งอื่น คณะกรรมการทุกท่านคัดเลือกผลงานที่มีคุณค่าผ่านปัจจัยสองสิ่งนี้เป็นหลัก โดยมีมิติตรงกัน

ซึ่งในปี 2016 ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่ทางคณะกรรมการจะตัดสินว่าบางผลงานหากได้รับรางวัลแล้ว จะทวีคุณค่าเพิ่มขึ้นหรือไม่ เพราะยึดติดกับรูปแบบการเขียน คงการใช้ประโยคเดิมๆ และแม้จะสดใหม่ ล้ำสมัย ก็ยังไม่อาจเรียกว่าเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์แบบได้

ผลงานเรื่อง *โจรทำรอย* ได้รับคำวิจารณ์อย่างท่วมท้นว่าแนวคิดพิเศษมาก แต่ปัญหาคือการบรรยายกับตัวแปรของเรื่อง ทำให้คณะกรรมการคิดตรงกันว่า ยังไม่มีคุณสมบัติมากพอ ส่วนผลงานเรื่อง *ชีวิตของผู้เขียนนิรนาม* ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในแดนตัวอักษรพอง ในแผนภูมิสวรรค์ราศีบนสิบตัวอักษร มีแค่หนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่จะขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุด เนื้อหาสนุกสนาน ทว่าหลุดจากกรอบนิยายแนวยูโทเปียไม่ได้ นับว่าน่าเสียดายมาก ส่วนผลงานเรื่อง *ความ*

รุนแรงภายในโรงเรียน ประเด็นเนื้อหาค่อนข้างหนักหน่วง แต่ดำเนินเรื่องไปแบบอภิปราย และอีกหนึ่งผลงานที่สะท้อนเรื่องราวร่วมเพศ อาจจำกัได้อยู่ในวงแคบในการได้รับความเห็นอกเห็นใจจากการแก้แค้น

ซึ่งผลงานในบรรดาทั้งหมดแปดชิ้นที่ทางคณะกรรมการปรึกษากันอย่างเคร่งเครียด ได้แก่ *น้ำตาลูกผู้ชาย*, *คอนซอลดิงโรแมนติก* และ *เพราะเธอตายบนโซฟาตัวนั้น* เริ่มจาก *น้ำตาลูกผู้ชาย* เน้นไปที่ประเด็นการแพร่ระบาดของเชื้อหวัดในโลกสมมุติ โรคระบาดที่เกิดขึ้นคล้ายกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคเมอร์ส แท้เปื่อยปากเปื่อยในสัตว์ เป็นการอุปมาพิทัศน์ที่ชวนให้คล้อยตามอย่างยิ่ง ทว่าสโคปของเนื้อหานั้นกว้างใหญ่เกินไป ดังนั้นตัวนิยายจึงไม่เป็นอิสระจากปมที่วางไว้ ในเรื่อง *คอนซอลดิงโรแมนติก* เป็นผลงานซึ่งถ่ายทอดให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ล้วนอยู่ในรูปแบบงานลามกกับความสัมพันธ์แสนโรแมนติก ทั้งแบบที่มีประโยชน์และไร้ประโยชน์ ประเด็นที่น่าสนใจคือ ‘ตลาด’ แห่งความโรแมนติกกลับกลายเป็นงานลามกโมคติและรูปแบบในเรื่องสอดคล้องกับพวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่

สุดท้ายแล้วผลงานที่ได้รับคัดเลือกก็คือ *เพราะเธอตายบนโซฟาตัวนั้น* ของคุณไชยงจู *เพราะเธอตายบนโซฟาตัวนั้น* นำเสนอรูปถ่าย การฆาตกรรม และความลับ ที่กระจัดกระจายราวกับจิ๊กซอว์ ค่อยๆ นำมาเรียงต่อเข้าด้วยกัน จนกลายเป็นรูปภาพที่เปี่ยมไปด้วยพลัง เนื่องจากใช้เทคนิคการเขียนแบบเปิดปมไปเรื่อยๆ จึงดูน่าเชื่อถือ เป็นรูปแบบการเขียนในงานสืบสวน ที่ผู้อ่านคุ้นเคยเป็นอย่างดี แทรกสอดความแปลกใหม่ด้วยอารมณ์แห่งยุคแอนด์ลોક คณะกรรมการต่างยอมรับ แม้ผลคะแนนอาจไม่เป็นเอกฉันท์ เนื่องด้วยเรื่องราวที่เชื่อมต่อกันระหว่างการฆาตกรรม รูปถ่าย และความทรงจำกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกัน ชวนให้ผู้อ่านไม่อาจละสายตาได้ และในฐานะงานเขียนสืบสวนก็ยังมีจุดที่ทำให้ผู้อ่านได้เล่นเกมค้นคิดไปจนจบเรื่อง ทางเรารู้สึกยินดีและเป็นที่กำลังใจให้แก่ผู้ที่ได้รับรางวัลครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

คณะกรรมการรางวัลโลกวรณกรรมครั้งที่ 12
พักบอมชิน, คิมฮยองกยอง, อึนฮีกยอง, คิมมีฮยอน,
ซังอินซู และคังยูจอง

คำนำสำนักพิมพ์

เพราะเธอตายบนโซฟาตัวนั้น คือวรรณกรรมแนวจิตวิทยาระทึกขวัญ ที่มีเนื้อหาโดดเด่นว่าด้วยเรื่องของช่างภาพชื่อดัง ผู้สูญเสียลูกสาวไปในคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง เขาเที่ยวหอบโซฟาสีแดงออกตระเวนถ่ายรูป ก่อนจะรับภารกิจถ่ายรูปศพให้กับทางตำรวจในคดีต่างๆ แต่น่าแปลกที่คดีเหล่านั้น กลับมีบางอย่างที่พัวพันความรู้สึกเขาไม่หยุดหย่อน

นี่คือหนังสือที่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์อันเข้มข้น สะท้อนความโลภของมนุษย์ และตรึงใจผู้อ่านได้อย่างดีเยี่ยม ทั้งยังชนะการประกวดโลภวรรณกรรมครั้งที่ 12 จากประเทศเกาหลีใต้ ด้วยเหตุนี้ทางแพรวสำนักพิมพ์ จึงไม่รอช้าที่จะหยิบวรรณกรรมชิ้นดีเล่มนี้มาตีพิมพ์ให้ผู้อ่านได้ลุ้นระทึกไปพร้อมๆ กัน

แล้วคุณจะรู้ว่าจิตใจของมนุษย์นั้นซับซ้อนและน่าสะพรึงกลัวกว่าที่คิดมากมายนัก

||แพรวสำนักพิมพ์||

คำนำผู้แปล

‘บันทึก’ หมายถึง การจดหรือถ่ายทำไว้ เพื่อช่วยจำหรือใช้เป็นหลักฐาน

มนุษย์เรานึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ไว้ในรูปแบบของ ‘ความทรงจำ’ เช่นเดียวกับหลักการของ ‘กล้อง’ ที่บันทึกเรื่องราวที่สำคัญไว้ในรูปแบบของ ‘ภาพถ่าย’

โดยสิ่งที่ทำให้มนุษย์เราทราบอย่างที่สุดก็คือ ‘เราจดจำเรื่องราวทั้งหมดได้’ ไม่ใช่ ‘เราหลงลืมมัน’ ด้วยเหตุนี้บางครั้งสมองจึงต้องสร้างกลไกพิเศษขึ้นมา เพื่อปกป้องตัวเอง ชัดขวางกระบวนการบันทึกความทรงจำ ทำให้ภาพเหล่านั้นกลายเป็นสีขาวโพลน ลบห้วงเวลาดังกล่าวออกไปจากความนึกคิด เสมือนรูปถ่ายจากฟิล์มที่เสีย ซึ่งมันคือจุดเริ่มต้นของนิยายเรื่อง *เพราะเธอตายบนโซฟาตัวนั้น*

ชอกจุ ช่างภาพวัยห้าสิบแปดปี สูญเสียลูกสาวสุดที่รักไปในคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง เขาพยายามปะติดปะต่อความทรงจำว่าแหล่งที่ขาดหายไป ออกตามหาตัวฆาตกรผ่าน ‘รูปถ่าย’ จากฟิล์มของตัวเองกับ ‘โซฟาสีแดง’ ซึ่งลูกสาวเป็นผู้สร้างและถูกฆาตายนั่น...ทว่ายิ่งขุดลึกลงไปเท่าไร ตัวตนของเขาที่ถูกเรียกว่า ‘สัตว์ประหลาด’ ก็ยิ่งถูกปลุกให้คืนชีพขึ้นซ้ำๆ

ที่สุดแล้วชอกจุจะเชื่อใจแววตาและความทรงจำของตัวเองได้ไหม ถ้าคุณอยากรู้...ลองพลิกหน้าแรกขึ้นอ่าน ค้นหาความจริงในความลวงไปจนถึงหน้าสุดท้ายดูสิละ หลังอ่านนิยายเรื่องนี้จบ คุณอาจย้อนถามตัวเองว่า “แล้วฉันล่ะ จะเชื่อใจตัวเองได้แค่ไหน”

วิทิยา จันทรพันธ์

สารบัญ

บทที่ 1	สถานที่เกิดเหตุ	1
บทที่ 2	ช่วยด้วย	61
บทที่ 3	การเปิดโปงชำฉ้อ	117
บทที่ 4	การต้อนรับแสนคุ้นเคย	221
บทที่ 5	การกำเนิดโลกครั้งแรก	268
บทส่งท้าย	การเกิด	336
	หนังสืออ้างอิง	341
	จากผู้เขียน	342
	เกี่ยวกับผู้เขียน	346
	เกี่ยวกับผู้แปล	347

ภาพถ่าย : การสะท้อนภาพวัตถุตามที่เป็น หรือการสะท้อนภาพไปตามเดิม

บทที่ 1 สถานที่เกิดเหตุ

ไม่มีใครสักคนสงสัยเลยว่า ทำไมโซฟาสีแดงถึงตั้งอยู่ที่นี่

หลังเดินผ่านทางออกหมายเลขสี่ของสถานีอับจูงออกไปด้านนอก และเลี้ยวเข้าไปในซอยเบื้องหน้า ก็พบอาคารหกชั้นทันที ชั้นแรกของตึกอยู่ระหว่างการปรับปรุงก่อสร้าง บริเวณหัวมุมจัดเป็นย่านการค้า ทว่าความคึกคักในละแวกนี้แทบไม่ส่งผลใดๆ กับที่นี่เลย เดิมทีนี่เคยเป็นร้านกาแฟ ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นร้านขายของชำ แพรนโซล์อาหารฟาสต์ฟู้ด กระทั่งคราวนี้ได้กลายเป็นร้านเครื่องสำอางแบรนด์ดัง บริษัทก่อสร้างได้ติดตั้งแผ่นเหล็กสีขาวสูงลิบไว้หน้าอาคารเพื่อป้องกันเสียงรบกวนด้วย

วันหนึ่งที่เบื้องหน้าแผ่นเหล็กสีขาวคล้ายกับฮอริซอนต์¹ ขนาดใหญ่นี้ได้มีคนนำโซฟาสีแดงมาวางตั้งไว้ มันเป็นโซฟาผ้าขนาดสองที่นั่ง ซึ่งหากเป็นเด็กก็อาจนั่งได้ถึงสามคน ผ้าคลุมของโซฟาไม่ได้มีสีแดงสด แต่เป็นสีแดงเลือดหมู ที่เก่าแก่มากมาจากท่อนไม้ลิ้นเรียบ เวลาสัมผัสรู้สึกดีเหมือนยามเปิดฝาคออบเปียโนเก่า ขาของโซฟาตัวนี้เป็นไม้ โค้งงออ่อนช้อยมาก แต่ก็ดูสง่างามดังเช่นขาทั้งสี่ของแมวด้วย

ไม่ว่าลมจะพัดแรงแค่ไหน ฝนจะตกหนักเพียงใด โซฟาตัวนี้ก็ยังคง

¹ คำศัพท์เฉพาะใช้เรียกสตูดิโอที่ฉากเบื้องหลังมีสีขาวล้วน

ตั้งอยู่ที่นั่น ในวันที่ฝนตกกระหน่ำ จะมีร่มคันหนึ่งวางอยู่บนนั้น และวันที่ รุ่งสางอากาศหนาวยะเยือก ก็มีผ้าห่มลายสกอตสีแดงคลุมทับโซฟาไว้ เห็น ได้ชัดว่าโซฟาตัวนี้มีใครคนหนึ่งคอยดูแลเป็นอย่างดี

ภายหลังมันได้กลายเป็นที่พักพิงสำหรับผู้คนมากมาย ชั้นหนึ่งของ อาคารฝั่งตรงข้ามเป็นร้านอาหารพุนซิกจิบ² เนื่องจากเมนูหลักของทางร้าน ได้ออกรายการโทรทัศน์ ผู้คนจึงแห่กันมาซื้ออย่างคับคั่ง มันเลยกลายเป็น ที่นั่งรอคิวไปโดยปริยาย หญิงสาวสวมกระโปรงเดรสใช้มันเป็นที่นั่งรอคนรัก นักธุรกิจใส่สูททะเลวณั้นใช้มันเป็นที่พักจากความเหนื่อยล้า หัวหน้าวัยใกล้ เกษียณใช้มันเป็นที่ล้มตัวลงนอนยามดึกหมั่น และในบางครั้งผู้โดยสารก็ใช้ มันเป็นที่นั่งเล่นเกมฆ่าเวลาขณะรอรถ ทว่าถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครสักคนสงสัย เลยว่า ทำไมโซฟาสีแดงตัวนี้ถึงได้มาตั้งอยู่เบื้องหน้าแผ่นเหล็กสีขาวยาวในเขต ก่อสร้าง เนื่องจากมันเป็นแค่โซฟาตัวหนึ่งเท่านั้น

ผู้คนส่วนใหญ่คิดว่า พวกคนงานก่อสร้างคงเอามาวางไว้ เพราะการ จะตั้งวัตถุใดไว้ในเขตก่อสร้าง จำเป็นต้องได้รับการอนุญาตก่อน ผู้คน อีกส่วนหนึ่งก็คาดเดาว่า นี่เป็นบริการจากร้านอาหารฝั่งตรงข้าม แต่ความจริง เรื่องราวเบื้องหลังนั้นลึกล้ำเกินกว่าที่ทุกคนจะจินตนาการได้

โซฟาสีแดงตัวนี้ทำหน้าที่เป็นเหยื่อล่อชนิดหนึ่ง

มันเป็นเครื่องมือของชายคนหนึ่งซึ่งออกตามหา ‘ใครคนนั้น’ และ พยายามบันทึกภาพของ ‘ใครคนนั้น’ ลงในกล้องตัวเอง

²ร้านอาหารจานเดียว ขายอาหารที่กินได้ง่ายๆ จำพวกบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ข้าวทอดสาหร่าย เป็นต้น

ระหว่างนั้น เขาเช่าห้องบนชั้นสองของร้านอาหารไว้มักอาศัย

หนึ่งเดือนที่แล้ว ก่อนจะย้ายมาอยู่ที่นี่ เขาได้ลงมือทำภารกิจสองอย่าง หนึ่งคือซื้อโซจูหลายขวดไปดื่มกับคนงานก่อสร้าง พร้อมทั้งขอร้องว่าให้ช่วยวางโซฟาสีแดงไว้ที่นั่น อีกหนึ่งคือขอผูกปิ่นโตกับร้านอาหารชั้นล่าง ทั้งสองอย่างนี้เป็นเรื่องง่าย ๆ เนื่องจากคนงานก่อสร้างจำเป็นต้องมีที่นั่งพัก ส่วนร้านอาหารด้านล่างก็เปิดบริการตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง จึงยินดีเป็นอย่างยิ่งที่มีลูกค้าประจำเพิ่มอีกคน

หลังจากนั้นเขาเก็บตัวอยู่ภายในห้อง ตัดขาดการติดต่อกับโลกภายนอก ไม่อาบน้ำ ไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า ผูกชีวิตไว้กับกล้องตัวใหญ่ จ้องมองแน่วแน่ไปที่โซฟาสีแดงเบื้องหน้าสถานที่ก่อสร้าง ทุกครั้งยามถ่ายรูป เขามักจะเป็นเช่นนั้นเสมอ ไม่สนใจว่าจะมีหมวดเคราขึ้นตามใบหน้า เนื้อตัวมีชีไคล ศีรษะเหินหะหะหรือมีเหา มีแมลงคลานออกมาจากขาหนีบหรือไม่ เขาจะจดจ่อกับสิ่งตรงหน้าเท่านั้น จนกว่าพรบิตาที่เหมาะสมจะมาถึง เหมือนคำกล่าวของ อ็องรี การ์ตีเย-เบรซอง¹ ที่ว่า

การถ่ายภาพคือการกลืนใจรอ

ความจดจ่อนั้นหล่อหลอมเป็นเนื้อตัวเขาในตอนนั้น ช่างภาพผู้ผ่านประสบการณ์มายาวนานกว่าสี่สิบปี ที่ทำให้โลกตะลึงงันด้วยผลงานรูปถ่ายเพียงใบเดียวตอนอายุสิบเก้า ซองซอกจูในวัยห้าสิบแปดคู่ควรกับคำว่าอัจฉริยะมากกว่าใคร

อาศัยเวลาไม่นาน โซฟาสีแดงเจ้าปัญหาดังนี้ก็กลายเป็นจุดดึงดูดผู้คนทุกหนแห่ง ด้วยบรรยากาศที่เซตไว้เสมือนฉากภาพยนตร์ ทำให้

¹ Henri Cartier-Bresson (22 สิงหาคม 1908 - 3 สิงหาคม 2004) ช่างภาพชื่อดังชาวฝรั่งเศส

ที่นี้ถูกเรียกขานด้วยคำยอดฮิตอย่าง ‘จุดถ่ายรูปแลนด์มาร์ก’ ผู้คนที่มานั่งถ่ายรูปบนโซฟาตัวนี้ จะโพสต์ภาพลงในเอสเอ็นเอส² จนท้ายที่สุดหลายคนต่างก็มาที่อับจุกองทั้งที่ไม่มีอะไรเกาะไถ่นี่ เพียงเพื่อบนโซฟาสีแดงเท่านั้น

ซองชอกจุกอยจับตามองคนที่เขาถูกใจ กดชัตเตอร์เสียบๆ และแอบกังวลใจเล็กน้อยว่า เขาอาจเผลอใช้ฟิล์มที่เตรียมไว้สำหรับออกเดินทางจนหมด ซึ่งหากเป็นแบบนั้นก็คงจะแย่นะ ฟิล์มของกล้องวิวกาเมอร่าที่ซองชอกจุกใช้ต่างจากฟิล์มถ่ายภาพทั่วไป มันเป็นฟิล์มแบบโบราณขนาดใหญ่ถึงแปดคูณสิบนิ้ว หากต้องสั่งซื้อใหม่ก็ค่อนข้างวุ่นวาย ทั้งที่คิดแบบนั้นแต่ซองชอกจุกก็ยังกดชัตเตอร์ไปเรื่อย ๆ โดยไม่นึกเสียตาย เขาหมุ่นปุ้มโป๊กสอยอย่างเชี่ยวชาญเพื่อเตรียมตะครูปผู้ชายคนหนึ่ง

ขณะนั้นได้มีชายรูปร่างสูงใหญ่ ใส่เสื้อคลุมเบสบอลกับกางเกงยีนสวมหมวกเบสบอล สะพายกระเป๋าเป็นเขาขนาดใหญ่ ตรงดิ่งไปที่โซฟาสีแดงท่าทางของเขาดูคล้ายคนที่พร้อมจะแข่งคิวใครก็ตาม เขาเดินไปหยุดอยู่เบื้องหน้าคู้รักหนุ่มสาววัยประมาณยี่สิบซึ่งกำลังนั่งอยู่บนโซฟาสีแดงและพูดอะไรบางอย่างพลางชี้มือไปมาจนผู้คนรอบข้างเริ่มมุงมอง ท่าทางของเขาเหมือนกำลังบอกให้อีกฝ่ายลุกขึ้น แต่ไม่มีใครฟังเขาเลย และแล้วสถานการณ์ก็เปลี่ยนไปทันทีที่เขาถอดหมวกเบสบอลออก เผยให้เห็นใบหน้าของตัวเอง เขาก็มึนชะงักไว้ให้กับฝูงชนที่ยังรวมตัวอยู่ที่นั่น เพียงเท่านั้นก็เกิดเสียงอื้ออึงขึ้น หลายคนขอถ่ายภาพ รวมทั้งขอลายเซ็นจากเขา

ซองจุกสังเกตแผ่นหลังของชายผู้นั้น ซึ่งยังคงสะท้อนกลับหัวอยู่ในจอภาพ น่าสนใจดีที่เขากล้าปะทะกับผู้คน เพียงเพราะคิดอยากยึดครองที่นั่งไว้เพียงลำพังโดยไม่มีใครทราบเหตุผล อีกอย่างรูปร่างของเขาก็ถือว่ายอดเยี่ยมตัวสูงใหญ่ แขนยาว เหมาะสมที่จะเป็นวัตถุสำหรับถ่ายภาพ ส่วนกระเป๋าที่เขาสะพายอยู่ก็ยิ่งสะดุดตา มันมีขนาดใหญ่เท่ากับกระเป๋าของซองจุกยามออกเดินทาง เป็นเป้ทั่วไปซึ่งมีไว้เพื่อเตรียมออกไปถ่ายรูป...เดี๋ยวนะ หรือว่า

² ย่อมาจาก Social Networking Service คือคำที่คนเกาหลีนิยมใช้เรียกสื่อโซเชียลมีเดียโดยรวม

จะเป็นหมอนั่น

หลังความโกลาหลสิ้นสุดลง ที่นั่นก็เหลือแค่ชายคนนั้นเพียงลำพัง เขาเงยหน้าขึ้นมองสำรวจไปรอบๆ ก่อนจะเพ่งด้านหลังหน้าต่างที่ช่องชอกจูซ่อนตัวอยู่

ชั่ววินาทีนั้นสายตาของเขาซึ่งสะท้อนกลับหัวอยู่บนจอภาพ ประสานเข้ากับดวงตาของชอกจู โดยมีกล้องขนาดใหญ่กั้นกลาง

ชอกจูถึงกับเหวี่ยงตัว ทันทีที่ชายผู้นี้ปรากฏตัวขึ้น เขาก็พลันระลึกถึงสัญญาที่ห้ามผิดคำพูดอย่างเด็ดขาด ก่อนจะรีบจัดแจงเก็บกล้องเตรียมจากไป ทว่ากล้องวิศวะเมอร์นั้นค่อนข้างใหญ่ การถอดชิ้นส่วนต่างๆ ออกจึงใช้เวลาค่อนข้างนาน แล้วเขาก็ไม่อยากปล่อยกองฟิล์มซึ่งเรียงอยู่เต็มผนังห้องฝั่งหนึ่งไว้แบบนี้ด้วย หรือว่าควรทิ้งให้อีกฝ่ายจัดการแทน แล้วแผ่นหนังไปก่อนดี เรื่องแบบนี้ไม่เกินฝีมือของชายผู้นั้นอยู่แล้ว

“จะไปไหนหรือครับ”

น่าเสียดายที่สายเกินไป ขณะที่ชอกจูกำลังลนลาน ชายผู้นั้นก็มายืนติดรออยู่ที่หน้าประตูแล้ว

“...โอ้ เจอตัวจนได้สิน่า”

“ผมเห็นในอินสตาแกรมครับ โซฟาสีแดงที่อับทึบอง ไม่คิดมาก่อนเลยว่าอาจารย์จะวางโซฟาสีแดงไว้ในที่ที่ใกล้แค่ปลายจมูก แล้วมาซ่อนตัวแบบนี้”

อึแจสยอก เป็นทั้งช่างภาพและลูกศิษย์ของชอกจู

“แจสยอก ที่นี่มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย...”

“หยุดติดต่อกับบริษัทนิตยสารไปเถอะ พวกเขามอบว่าไม่มีใครติดต่อกับอาจารย์ได้ ตอนนี้ถึงผมจะเจอตัวอาจารย์แล้ว ก็เชื่อว่าจะตกลงกันได้ เวลาเบื่อขึ้นมาก็ไม่พกโทรศัพท์ หนีไปต่างจังหวัดเลิกติดต่อกัน พวกเขากล่าวว่าแบบนี้จะให้ติดต่อกับช่างภาพชื่อดังที่เอาแต่หมกมุ่นกับการถ่ายรูปขาวดำด้วยวิศวะเมอร์ได้อย่างไร ขอรับรองละครับ ช่วยดูแลตัวเองหน่อยเถอะ”

“คนสมัยนี้ไม่มีความอดทนซะเลย ผลงานที่ดีมันก็ต้องค่อยๆ ถ่ายสิ...”

“ขึ้นทำแบบนี้ก็ยังมีแต่หนี้สินแหละครับ”

แจชยกยุดีคำพูดของชอกจุลงในทันใด

“เห็นสินอะไรเล่า นิทรศการปีก่อนก็เห็นว่าทำเงินได้มากมาย ขายภาพ
ได้ตั้งเยอะ”

“เงินกำไรจากนิทรศการสูงทีเดียวครับ ลิบเจ็ดล้านห้าแสนแปดหมื่น
เก้าพันสี่ร้อยยอน³”

“โอ้โฮ ไม่ลื้มแม้กระทั่งหมื่นเก้าพันสี่ร้อยยอนเลยแฮะ”

ชอกจูยิ้ม

“ราคาสุดภาพเดบิวต์ของฉันทายให้กับลูกค้าคนสำคัญสินะ...”

“ใช่ครับ อาจารย์ขายสมุดภาพเดบิวต์ ‘การเกิด’ ฉบับตีพิมพ์ครั้งแรก
ซึ่งเป็นรูปถ่ายในตำนานของอาจารย์ ในราคาหนึ่งหมื่นเก้าพันสี่ร้อยยอน ทั้งที่
ราคาประมูลในอินเทอร์เน็ตโดดไปสูงถึงสิบล้านยอน”

ต่อให้มันเป็นเล่มที่บทส่งท้ายถูกตัดทิ้งไปแล้วก็เถอะ...แจชยกไม่ได้
หลุดพูดออกมา ก่อนจะรู้สึกจนเฉียวขึ้นอีกระลอก

“ก็ป้าคนนั้นเขาบอกว่าไม่มีเงินนี้ ลูกชายดันมาบ่วยอีก ถ้าหายดีเมื่อไหร่
เดี๋ยวก็เอาเงินมาให้เองละ”

“ไม่ได้สิ นั่นมันสมุดภาพที่ล้ำค่ามากนะครับ...เฮ้อ พอเถอะ เรื่องนี้
ไม่สำคัญแล้ว เพราะไม่ว่าจะยังไง สุดท้ายอาจารย์ก็ใช้เงินทั้งหมดไปกับการ
ท่องเที่ยวอยู่ดี จนเกิดเรื่องวุ่นวายแบบทุกวันนี้”

แจชยกถอดหมวกออก

“อาจารย์เองก็รู้นี้ครับ โซฟาสีแดง มันไม่มีความหมายอีกแล้ว”

ภายในห้องไร้แสงสว่าง แจชยกยืนย้อนแสง ท่ามกลางความมืดสลัว
ใบหน้าของเขายังคงดูเด่นชัด แม้จะเป็นภาพเงาเลือนรางก็ยังพูดได้เต็มปากว่า
หล่อหมดจด

“แจชยก”

“อาจารย์จะหยุดได้รึยังครับ จะกลับกันได้รึยัง”

“เธอออกจากวงการไปเกือบยี่สิบปีแล้ว แต่ยังคงมีแวนนายแบบ

³ ประมาณห้าแสนสองหมื่นแปดพันบาท

“ไม่เปลี่ยน”

“เฮ้อ พอเถอะครับ! ได้โปรด!”

ปกติแล้วแจชยกเป็นคนที่ไม่เข้าใจความคิดความอ่านของอาจารย์ทั้งหมด ทว่าในสถานการณ์ดังเช่นวันนี้ คำพูดเลื่อนลอยจากปากอีกฝ่ายทำให้เขาแทบขาดสติ

“ขอโทษนะ ฉันรู้ว่ามันคงไม่เพียงพอ แต่สักๆ ก็ยังอยากถ่ายรูปพวกนี้ อยู่ดี”

ชอกจูเกาศีระซึ่งเส้นผมพันกันยุ่งเหยิงด้วยความคัน

“ฉันอยากตามหามันให้เจอด้วยตัวเอง อยากถ่ายภาพตอนมันนั่งลงบนโซฟาตัวนี้ ถ่ายให้ทะลุถึงจิตใจมันให้ได้”

“ถ้าอาจารย์ทำแบบนั้น แล้วเราจะมีตำรวจสืบสวนไว้ทำไมล่ะครับ!”

“เพราะพวกตำรวจมันไร้ความสามารถยังไงล่ะ ไม่งั้นฉันคงไม่ต้องลงมือด้วยตัวเองหรอก”

“อาจารย์ครับ แล้วสตูดิโอละ เราค้างค่าเช่ามาครึ่งปีแล้ว ตอนนี้เจ้าของตึกไม่ยอมแล้วนะครับ มีเรื่องมากมายที่ต้องทำ รบกวนอาจารย์ช่วยกลับมาจัดการหน่อยเถอะ”

“บอกเขาไปเลยว่าอยากยืมอะไรก็ยืมไป ถ้าชายอุปกรณ์พวกนั้นทั้งหมดน่าจะพอค่าเช่า แถมได้ค่าส่วนต่างอีกนิดหน่อย”

“อุปกรณ์ในสตูดิโอ อาจารย์ใช้สร้างผลงานชิ้นเอกมาชั่วชีวิต รักเหมือนลูกในไส้ จะยกให้คนอื่นง่ายๆ แบบนี้หรือครับ”

“ใช่ ฉันยกให้”

ชอกจูแทรกศีระเข้าไปในผ้าคลุมของกล่องเบื้องหน้า

“ตอนนี้สำหรับฉันไม่มีอะไรสำคัญเท่ากับโซฟาสีแดงอีกแล้ว...”

พอได้ยินเสียงบ่นพึมพำของอาจารย์ แจชยกก็นึกอยากจะตะโกนใส่ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์เมื่อสิบห้าปีก่อน ชอกจูก็เอาแต่หลีกเลี่ยงความจริง ถึงจะถ่ายภาพได้ก็ไม่ยอมกดชัตเตอร์ ไม่สิ เขากดชัตเตอร์ แต่เฉพาะผู้คนที่นั่งบนโซฟาสองที่นั่งตัวนี้เท่านั้น เทียบตระเวนหอบกล่องวิวคาเมอร่าขนาดใหญ่กับโซฟาสีแดงไปทั่วประเทศราวกับจอกแหวนกระจายตัว ถ่ายภาพ

ขาดแล้วนำมาซ่อมสีแดงเฉพาะส่วนโซฟาอย่างพิถีพิถันด้วยเทคนิคแบบสมัยก่อน

เฝ้าตามหาใครคนนั้นตลอดมา

ปัญหาคือแทบไม่เจอเบาะแสใดๆ เลย ดูเหมือนอาจารย์ของเขาจะอาศัยแค่ความรู้สึกเชื่อมั่นในตัวเอง ออกไล่ตามไป เสียเวลาสิบห้าปีไปอย่างสูญเปล่า

การจะบรรจงสร้างผลงานละเอียดละไมไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ สมัยก่อนอาจารย์ของเขาใช้เวลาหลายปี เพื่อหมกมุ่นสร้างผลงานเพียงหนึ่งเดียว ทว่าสิ่งนี้พลาดไปตั้งแต่เริ่มต้น เนื่องจากมีช่างภาพหอบโซฟาสีแดงออกเดินทางถ่ายรูปไปทั่วโลกอยู่ก่อนแล้ว ผลงานของชองชอกจูจึงมีโอกาสมองเป็นของลอกเลียนแบบได้ ดังนั้นไม่ว่าจะอย่างไร เขาต้องหยุดยั้งพฤติกรรมบ้าคลั่งนี้ให้ได้ ต่อให้อาจารย์ในวัยห้าสิบแปดปีถูกมองว่าเป็นคนเรื่อยเปื่อยก็ช่าง แต่เขาจะยุติความตื้อด้านเหลือทนของชองชอกจูลงได้อย่างไร!

แจซยอกจ้องมองด้านหลังของอาจารย์ ซึ่งซุกใบหน้าอยู่ในผ้าคลุม เฝ้ามองไปทางโซฟาสีแดงเช่นเดิม

ก่อนจะนึกวิธีหนึ่งขึ้นมาได้

“ถ้าโซฟาสีแดงก็จะต้องถูกยึดไปด้วยนะครับ เพราะมันเป็นของสตูดิโอ จริงไหมครับ อาจารย์”

ผ้าคลุมไหวกระเพื่อมเล็กน้อย ชองจูโผล่หน้าออกมาจากกล่อง ยืดร่างกายขึ้นช้าๆ ก่อนเดินตรงไปหาอีกฝ่าย ภายในห้องยังคงมืดสลัว ไม่มีมุมใดที่แสงลอดผ่านเข้ามาได้ นอกจากประกายในแววตาของแจซยอก ประกายตาคู่นั้นจ้องมองชองจูอย่างแน่วแน่ แต่ถ้ามองให้ดีจะเห็นว่าความสว่างนั้นมาจากแววตาของชองจูด้วยเช่นกัน ชองจูดูลึกลับ ดินนาซึ่งเพาะบ่มขึ้นจากคืนวันในชีวิตที่ถูกปล่อยออก สายตาของเขาจดจ่อเหมือนยามถ่ายรูปขณะพูดด้วยเสียงกอดต่ำกว่าที่ผ่านมา

“ถ้าเธออยากทำก็เอาเลยสิ เพราะถึงยังไงเธอพร้อมจะหักหลังฉันอยู่แล้วนี่ แต่นั่นจะไม่ยอมให้เธอแย่งโซฟาสีแดงตัวนี้ไปอย่างเด็ดขาด คุณแจซยอก”

แจสซียอกสันสะท้อนไปทั้งร่างกาย

มันคือสีหน้าเดียวกับเมื่อสี่ปีก่อน อาจารย์เคยถือกล้องด้วยสีหน้าที่
เขาเคยหวาดกลัวแวตาสซึ่งมองทะลุความจริงแบบในตอนนั้นมาก่อน

ผลงานชิ้นนั้นน่าทึ่งมาก แจสซียอกในรูปยืนอยู่ข้างภาพ ‘อาหารค่ำมื้อ
สุดท้าย’ ของเลโอนาร์โด ดา วินชี ด้วยบรรยากาศราวกับหลุดออกมาจาก
พระคัมภีร์ สีหน้าของแจสซียอกดูคล้ายคนหัวเราะและร้องไห้ในคราวเดียวกัน
เป็นตัวตนของเขาที่ไม่เคยมีใครบนโลกนี้เข้าใจมาก่อน เขาสนิทกับผู้คนที่ไม่
เกี่ยวข้องได้อย่างง่ายดาย ถึงจะบอกว่าเชื่อ ทว่าแวตากลับลดเย็นซาจัด
กระทั่งทุกวันนี้ก็อาจไม่มีใครรู้จักตัวตนอีกด้านของเขาดีเท่านี้แล้ว

ภาพนั้นชื่อว่า ‘Judas’

แจสซียอกเคยถามชอกจูว่าทำไมเขาถึงถ่ายรูปนี้

ชอกจูตอบว่า

“ต้องมียูดาส อิสคาริโอท ก่อน ถึงจะมีพระเยซูได้ยังไงล่ะ”

เขาไม่ได้ถามว่าถ้านั้นพระเยซูของเขาคือใคร เพราะตระหนักได้เองว่า
พระเยซูก็คือชายผู้อยู่เบื้องหน้าคนนั้น

ภายหลังแจสซียอกยุติบทบาทนายแบบของตัวเองลง และหันมาเฝ้า
ติดตามชอกจู จนตอนนี้ตัวเองกลายเป็นช่างภาพมืออาชีพ ดำเนินสตูดิโอ
ของตัวเองอย่างภาคภูมิใจด้วยความศรัทธา และความสัมพันธ์ของทั้งคู่ ซึ่ง
ถูกผูกมัดไว้ด้วย ‘เหตุการณ์นั้น’ ก็ทำให้แจสซียอกทำอะไรไม่ได้ นอกจาก
เฝ้าวอกตามหาอาจารย์ ผู้ชอบหลบหนีไปซ่อนตัวตน ทุกฉายาของอาจารย์
ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ประหลาด ตำนาน หัวงูยักษ์ ย้ำชัดว่าต่อให้เวลาผ่านไปนาน
แค่ไหน กิตติศัพท์พวกนี้ก็จะไม่มีวันถูกลบเลือนไปได้ง่าย ๆ

ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุการณ์นั้น

หรือว่ารูปถ่ายของยูดาส อิสคาริโอท จะเป็นคำทำนายล่วงหน้ากันแน่

เพราะสุดท้ายแจสซียอกก็หักหลังชอกจูจริง ๆ เขามักหักหลังคนอื่น
เสมอ นี่แหละคือตัวตนอีกด้านของเขาที่อาจารย์มองเห็น เขาได้ทำลายส่วน
ที่อ่อนแอที่สุดของอาจารย์ลง

จากนั้นอาจารย์ก็เริ่มทำในสิ่งที่แจสซียอกไม่มีวันเข้าใจเรื่อยมา นั่นคือ

เลือกทำเฉพาะสิ่งที่เรียกว่าการออกเดินทางจากโลกนี้ไปสู่เส้นทางมืดเพี้ยน
เส้นทางที่เบี่ยงเบน โดยบันทึกการเดินทางนี้ถูกเรียกในอีกชื่อหนึ่งว่า ‘การ
ออกท่องไปพร้อมกับโซฟาสีแดง’

ต่อให้ตอนนี้แจสยอกสำนึกผิด ทุกอย่างก็สายเกินแก้ แม้จะคุกเข่า
ขอขมา อ้อนวอนให้อาจารย์กลับมาเป็นเหมือนเดิม อีกฝ่ายก็เอาแต่หลีกหนี
เขา ซอกจุเป็นแค่คนธรรมดา ไม่ใช่พระเยซูที่แม้จะถูกตอกตะปูตรึงไว้บน
ไม้กางเขนก็ยังเฝ้าอ้อนวอนพระบิดาผู้อยู่บนท้องฟ้า ยอมรับความผิดทั้งหมด
ไว้เอง เขาไม่คิดจะเชื่อใจแจสยอกอีกแล้ว ทว่าตอนนี้ วินาทีนี้ แจสยอก
ต้องลองเสนอเงื่อนไขอื่นดูสักตั้ง ก่อนถึงขั้นขู่อีกฝ่ายว่าทำโซฟาสีแดงหาย
ไปแล้ว

แจสยอกลอบมองนัยน์ตาของอาจารย์และรู้สึกถึงลางสังหรณ์บางอย่าง
ลึกลับประหลาดกำลังพ่นคืบซีฟแล้ว ผลงานชิ้นเอกที่ผุดขึ้นมาจากขุมมรก
อาจกำเนิดขึ้นอีกหน ตอนนี้เขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากพูดว่า

“ไม่ว่าจะยังไง อาจารย์ก็ต้องถ่ายรูปครับ”

“ว่าไงนะ”

“มีสิ่งหนึ่งที่ไม่มีการถ่ายมันได้ นอกจากอาจารย์”

ห่างจาก สถานีฮักดงไปห้านาทีกี ประตุเหล็กของออฟฟิศที่ค่อนข้างสูงกว่าปกติซึ่งตั้งอยู่ชั้นบนสุดของตึกสีขาวห้าชั้น ได้ถูกเคลื่อนเปิดโดยอาศัยการออกแรงมากเป็นพิเศษ ซอกจูนึกไม่ออกมาว่าเขากลับมาที่นี่ครั้งสุดท้ายเมื่อไร สตุติโอขนาดห้าสิบพียง¹ กว่า ๆ รอคอยการกลับมาของซอกจูนอย่างเจียบบัน โดยที่ไม่มื่ออะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ไม่ว่าจะเป็นเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ซึ่งมองเห็นได้ทันทีที่เดินเข้าไปด้านใน โชนรับแขกที่ประกอบด้วยโซฟาสีแดงขนาดสองที่นั่ง โซฟาสีดาขนาดสามที่นั่ง และโต๊ะตัวเล็กตรงกลาง ฮอริซอนต์ที่อยู่บนผนังฝั่งหนึ่ง ห้องมืด หรือแม้แต่ห้องครัว ทุกอย่างล้วนเหมือนเดิม ทว่าที่นี่ไม่มีสิ่งที่เขาต้องการ

ซอกจูนถอนหายใจเอือกใหญ่ เกาท้ายทอยด้วยเรียวนิ้ว ก่อนจะสัมผัสได้ว่าในซอกเล็บมีบางอย่งติดอยู่ในนั้น

นึกไม่ออกเลยว่าตัวเองสระผมครั้งสุดท้ายไปเมื่อไร

เขาเดินตรงไปยังห้องน้ำเพื่อค้นหาแชมพู พอเห็นตัวเองในกระจก เขาก็ปลี่ยนระลึกถึงสิ่งแรกที่ทำมาเป็นอนุสรณ์ ยามย้อนกลับมาที่สตุติโอแห่งนี้ทุกครั้ง

ย้อมผม

ระหว่างออกห้องไปพร้อมกับโซฟาสีแดง เขาแก้ตัวขึ้นเรื่อย ๆ แต่เมื่อย้อนคืนสู่สตุติโอซึ่งเวลาหยุดนิ่ง ซอกจูนจะดูหนุ่มขึ้นทันตา

¹ หน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี หนึ่งพียงมีขนาดเท่ากับสามจุดสามตารางเมตร

ทำไม เพดานถึงสูงขนาดนี้นะ ซอกจูนึกแปลกใจ คงเพราะช่วงเวลาที่ผ่านมา เขาซึ่งตัวเองอยู่แต่ในห้องชั้นสองของร้านอาหาร ภาพวิวที่เห็นจึงถูกจำกัด ต่างจากเพดานที่นี่ ที่ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็สูงเหมาะสำหรับการถ่ายรูป จากนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าที่นี่คือสตูดิโอ และห้องแห่งนี้คือห้องผู้บริหาร เขากลับมาที่นี่อีกครั้งจนได้ ทันใดนั้นซอกจูนึกพบว่ามิไรค์พท์มือถือแปลกตา เครื่องหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะทำงาน มันกำลังส่งเสียงร้องลั่น ความทรงจำของซอกจูนย้อนกลับมาโดยสมบูรณ์แล้ว เทียงวันนี่แจซยกออกตามหาเขาจนเจอ ก่อนจะยื่นโทรศัพท์มือถือแบบพับร่นเก่า หรืออีกนัยก็คือ ‘ปลอกคอ’ ยัดใส่มือเขา

ซอกจูนึกโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นมาเปิดดู บนหน้าจอมีเบอร์แปลกตาปรากฏอยู่

แต่ไม่ยอมกดรับสาย

แจซยกได้ขอร้องให้เขารับสายที่โทร.มาหาด้วย แต่แน่นอนว่าซอกจูนปล่อยคำพูดนั้นลอยผ่านเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวา เนื่องจากยังโกรธแค้นที่อีกฝ่ายเคยหักหลังตัวเองเมื่อสิบห้าปีก่อนอยู่ ซึ่งความเจ็บแค้นนี้อาจไม่จางหายไปตราบชั่วชีวิต เขาบิตซีเกียจ เขียยดร่างกายฟิงเก้อ้นุ่ม แก้อีสีตาตัวนี้ต่างจากแจซยก เพราะไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน มันก็ไม่เคยหักหลังซอกจูนเลยสักครั้ง แต่จะคอยโอบกอดร่างกายเขาไว้เสมอ ซอกจูนพยายามข่มตาลงนอน ทว่าสุดท้ายก็นอนไม่หลับ

เขากลองตามองดูบรรยากาศรอบ ๆ ขณะที่ร่างกายนอนนิ่งเช่นเดิม ก่อนจะพบสิ่งแปลกตาเข้า ขณะออกไปย้อมสีผม เขาซื้อปฏิทินฉีกที่กำลังอยากได้พอดีกลับมาด้วย ตอนนี้ซอกจูนรู้แล้วว่าควรทำอะไรเป็นอันดับแรก ก่อนรับโทรศัพท์ เขาลุกขึ้นไปหยิบปฏิทินมาฉีกทิ้ง นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม จนถึงวันที่ 3 พฤษภาคม 2015 หน้าที่เหลืออยู่จึงเริ่มต้นในวันที่ 4 พฤษภาคม

2015 หรือก็คือวันนี้ จากนั้นเขาก็ฉีกปฏิทินหลังวันที่ 18 มิถุนายนออกไปจนหมด ทันใดนั้นชอกจูก็รู้สึกถูกใจปฏิทินฉีกนี้มาก เขาคงนึกคิดว่าควรถ่ายภาพมันเก็บไว้เป็นที่ระลึกดีไหม ก่อนจะเดินไปหยิบกล้องไลก้าทรีเอฟ¹ ซึ่งพกติดตัวไว้เสมอ แล้วกดชัตเตอร์ถ่ายภาพเก็บไว้หลายรูป

สิบนาทิต่อมา เขาก็ยอมรับสายจากโทรศัพท์ที่ส่งเสียงร้องไม่หยุด พอเปิดฝาโทรศัพท์ออก หน้าจอปรากฏชื่อคนรู้จัก ‘แจস্যอก’ แคชอกจูเห็นชื่อนั้นก็พานไม่สบอารมณ์ขึ้นมาทันใด เขาแสดงสีหน้าที่ลูกศิษย์กล่าวขวัญกันว่า ‘ต่อให้เป็นคนก็ฆ่าได้’ ขณะกดปุ่มรับสาย

“ไม่ทันไรก็โทร.มาแล้วนะ คุณแจস্যอก”

เขาได้ยินเสียงถอนหายใจดังมาจากปลายสาย ทุกครั้งที่ชอกจูเรียกแจস্যอกด้วยคำนี้ เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายจะเครียดจัดจนแทบหยุดหายใจ

“ทำไมไม่รับสายผมครับ”

“ก็รับแล้วนี่ไง”

“ผมโทร.หาอาจารย์ตั้งนานแล้ว”

“เผอิญไม่ได้ยินนะ”

“อาจารย์ครับ ได้โปรดเถอะ...”

เสียงถอนหายใจดังขึ้นอีกครั้ง

“ผมมีเรื่องอยากขอเรื่อง ยังไงช่วยตามไปที่อยู่นี้หน่อยนะครับ”

แจস্যอกบอกที่อยู่อย่างรวดเร็ว ซึ่งชอกจูนั้นไม่ได้จดข้อความใดๆ ความทรงจำของเขาแตกต่างจากคนทั่วไป เพียงแค่ฟังครั้งเดียวก็จำได้หมด อีกทั้งสถานที่ที่แจস্যอกบอกยังอยู่ใกล้มาก แคได้ยินก็นึกภาพตามในหัวได้เหมือนเห็นรูปถ่ายใบหนึ่ง ชอกจูคำนวณคร่าวๆ ถ้าไปที่นั่น อาจใช้เวลาไม่เกินห้า นาที

“ห้องสามศูนย์สามของตึกนี้นะครับ”

ใจของเขาหายวับ ทันทีที่ได้ยินตัวเลขนั้น

¹ Leica III F ชื่อรุ่นของกล้องฟิล์มที่ผลิตครั้งแรกในปี 1958 โดยบริษัทไลก้าจากประเทศเยอรมนี

“ไม่ชอบเลยแฮะ”

เลข 303 ถือเป็นตัวเลขอัปมงคลสำหรับชอกจู ไม่มีทางที่เจสียอกจะ
ไม่รู้เรื่องนี้

“ถึงอย่างนั้น อาจารย์ก็ต้องไปให้ได้รับ”

“ไม่มีเรื่องอื่นรึไง”

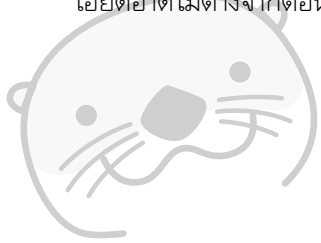
“โซฟาสีแดง”

“...รู้แล้วนา”

ชอกจูวางสาย ระบายลมหายใจบนความหงุดหงิดออกมา แล้วจ้องมอง
ไปที่ปฏิทินสี

เหลือเวลาอีกไม่กี่วันก็จะถึงวันที่ 18 มิถุนายนแล้ว ต้องอดทนจนกว่า
จะถึงวันนั้น

เขาหัวเราะอย่างขอกซ้ำ ตระเตรียมอุปกรณ์ ปิดประตูเหล็กที่ส่งเสียง
เอี้ยดแอ๊ดไม่ต่างจากตอนเปิดเข้ามา ก่อนจะเดินออกจากสตูดิโอไป

ฝั่งหนึ่ง ของวิลล่า¹ มีเต็นท์สีน้ำเงินตั้งอยู่ พวกตำรวจกันบริเวณนั้นไว้
ชอกจูรู้สึกคันนี้

เป็นระยะเวลาจนถึงสิบห้าปีแล้วที่เขาหอบโซฟาสีแดงออกตระเวน
ถ่ายรูปนับไม่ถ้วนทั่วประเทศ ไม่ใช่แค่คนที่นั่งบนโซฟาเท่านั้น แต่เขายัง
หันกล้องและกดชัตเตอร์รอบ ๆ บริเวณคนที่นั่งบนโซฟาด้วย กล่าวได้ว่า
มันคือสัญชาตญาณของเขา เวลาที่ชอกจูรู้สึกคันนี้坎 เขาจะทำตามความรู้สึก
ตอนนั้นตัวของชอกจูกำลังร้องบอกว่าจงเข้าไปในเต็นท์สีน้ำเงินนั้น ทว่าครั้งนี้
เขายอมหักห้ามใจ ถ้าเพื่อโซฟาสีแดงแล้ว ชอกจูก็ยอมตัดใจจากทุกสิ่งได้
เขาตรงดิ่งเข้าไปในวิลล่าทันที ขณะนี้ลิปต์กำลังหยุดอยู่ที่ชั้นสาม ชอกจูจึง
กวาดสายตามองหาบันได ขณะที่เขากำลังจะเดินขึ้นไป กลับมีผู้คนมากมาย
เดินสวนลงมาที่ชั้นล่าง ดูเหมือนว่าพวกเขาจะเป็นตำรวจ มีเสียงพูดคุยดัง
ผ่านวิทยุสื่อสารเป็นระยะ แะเห็นตำรวจกับเต็นท์สีน้ำเงินด้านนอก ชอกจู
ก็พอเดาได้แล้วว่างานนี้เกี่ยวข้องกับอะไร ยิ่งเท่าที่เขาเดินใกล้ถึงห้อง 303
เท่าไร จำนวนตำรวจก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเท่านั้น ชอกจูพลอยรู้สึกกระวนกระวายใจ
ไปด้วย

เลข 303 คือกลางร้าย โดยเฉพาะเมื่อตัวเลขนี้อยู่ร่วมกับเต็นท์สีน้ำเงิน
หากไม่ใช่ว่าในสี่ขวินาทีนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินพรวดออกมาจาก
ห้อง 303 ชอกจูคงเผ่นหนีไปแล้ว

รูปร่างหน้าตาอีกฝ่ายคล้ายคนอายุยี่สิบปลาย ๆ แต่ถ้าเพ่งมองให้ดี
จะพบว่าน่าจะอยู่ในวัยสามสิบต้น ๆ มากกว่า ผมสีดำขลับตรงยาวถึงกลางหลัง
ของเธอถูกมัดรวบไว้ด้วยหนังยางสีดำ ใบหน้าไร้เครื่องสำอางดูเหมาะสมจะ

¹ ชื่อเรียกที่พบบ่อยหนึ่งในประเทศเกาหลีใต้ มีลักษณะคล้ายตึกแถวสูงสี่ถึงห้าชั้น ซึ่ง
โดยปกติจะแบ่งให้มีผู้อยู่อาศัยชั้นละหนึ่งครอบครัวหรือมากกว่านั้นตามขนาดวิลล่า

กับชุดสูทสีเทาเข้ม เครื่องหน้าของเธอสวยสะอาดตา แต่ก็ไม่อาจเรียกว่าสาวงามได้เต็มปาก เป็นความรู้สึกที่ค่อนข้างแปลกประหลาด ราวกับส่วนผสมระหว่างเทพเจ้ากับปีศาจ...ร่างหนึ่งของซูรา² เทพเจ้าแห่งแสง ผู้มีนามว่าหุระมาซตะ³ เทพแห่งความโชคร้าย ซึ่งเดิมทีเป็นนางอัปสรผู้มีเมตตา เทพเจ้าแห่งลมหายใจ เทพเจ้าสองเพศ จอมอสูร ผู้ยอมเปล่งกายเป็นอิสตรีงดงามเทียบเท่าสรวงสวรรค์ หว่านยามอยู่ในร่างบุรุษก็ชั่วช้าสามานย์อย่างที่สุด

“คุณซองชอกจู คุณมาสายไปห้านาทีนะคะ”

เสียงที่เปล่งผ่านใบหน้านั้น ทำให้ชอกจูหวนนึกถึงบุคคลผู้เป็นที่รักยิ่ง อินฮเย ลูกสาวของเขาที่หวนคืนสู่ร่างซูราเมื่อสิบห้าปีก่อน

“ขอโทษด้วยครับที่ผมมาสาย”

ชอกจูพูดเพิ่มพ้อโดยไม่ยอมสบตากับเธอ เขาล้วงกระเป๋าเสื้อ ยื่นนามบัตรให้

“ผมซองชอกจูครับ คุณแฉะยกแนะนำให้มาที่นี่...”

เธอไม่รับนามบัตรของชอกจู พลังสบตาคนตรงหน้า กระซิบบอกด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“ไม่ใช่คุณสินะ”

“เอ่อ ไม่ใช่อะไรทั้งนั้นหรือครับ”

ดูคล้ายซูราจะไม่ประสงค์คืนร่างเทพี เธอไม่ตอบคำถามของชอกจู แต่ฉวยนามบัตรของเขาไป แล้วยื่นนามบัตรในกระเป๋าเสื้อของตัวเองส่งคืนให้แทน บนนามบัตรสะอาดสะอ้านใบนั้นมีชื่อพร้อมสังกัดเขียนบอกไว้ด้วยตัวอักษรจีน ‘คิมนาย็อง กองปราบปรามที่หนึ่ง สถานีตำรวจคังนัม’

ชอกจูคาดว่าเขาถูกเรียกตัวมาที่นี่เพื่อถ่ายรูปสำหรับตีพิมพ์ลงในนิตยสารเกี่ยวกับตำรวจ นางแบบอาจเป็นสาวสวยคนนี้ ผู้มีภาพสะท้อนแห่งซูราแฝงอยู่ ถ้าเขานำโซฟาสีแดงมาถ่ายรูปพร้อมได้ ก็อยากถ่ายให้หน้าใจเลย

² หนึ่งในคำเรียก ‘อสูรา’ ในทางพุทธ เทพอสูรซึ่งมีหนึ่งพันกัศัลยกร

³ เทพเจ้าแห่งแสงสว่างและปัญญาตามความเชื่อในศาสนาโซโรอัสเตอร์

ชอกจุคิดในใจ พลางลูบกลิ้งไธ่กำหรีเอฟที่แขวนไว้บนคอ เป็นเพราะความรู้สึกต่อต้านเจ้าแจฮยอกจอมมอวตตี เขาจึงไม่ได้จัดเตรียมกลิ้งวิวคาเมอร่าซึ่งเป็นเทรดมาร์ก⁴ ของตัวเองมาด้วย ตอนนั้นเขามีแค่กลิ้งขนาดเล็กที่มักจะพกติดตัวไปไหนมาไหนด้วยตลอดสี่สิบปีตัวเดียวเท่านั้น

ต้องทำอะไร ถึงจะเผยแพร่ของผู้นี้ให้คนนี้ออกมาได้ทั้งสองเพศกันนะ

สิ่งที่แวบขึ้นมาในหัวของชอกจุอีกครั้งก็คือโซฟาสีแดง เขาอยากให้เธอลองนั่งลงบนโซฟาสีแดง อยากบันทึกภาพ ณ ขณะนั้นไว้ ไม่รู้ว่าเธอจะแสดงสีหน้าอย่างไร จะเป็นสีหน้าของเทพผู้ดงาม หรือแปรพักตร์เป็นอสูรยามโกรธเกรี้ยวกันแน่

นายียงเดินเข้าไปข้างหน้า เธอหันมามองคนด้านหลังครู่หนึ่ง แล้วสะบัดหน้ากลับไปเช่นเดิม สุดท้ายก็ชะงักเท่า รวากับไม่พอใจอะไรบางอย่าง เธอหมุนตัวกลับมาจ้องมองชอกจุตาเขม็ง ที่หว่างคิ้วมีรอยยับย่นปรากฏอยู่ นายียงยกมือข้างหนึ่งขึ้นเสยผม แล้วปล่อยผมที่รวบไว้ออก

ชอกจุตราตรึงกับท่าทางของเธอมาก ในพริบตานี้สีหน้าของหญิงสาวแปรเปลี่ยนไปหลากหลาย น่าจะใช้ได้หลายรูป ซึ่งต่อให้ถ่ายไปเรื่อย ๆ ก็อาจไม่มีคัตไหนดเลยที่ต้องตัดทิ้ง

“พวกช่างภาพที่ชอบแอบจินตนาการเหมือนกันหมดสิน่า”

ทว่าความคิดของนายียงนั้นต่างจากท่าทางของเธอ

“ว่าไงนะครับ”

“คุณกำลังคำนวณว่าถ้าตอนนี้ถ่ายรูปฉันอยู่ รูปจะออกมาเป็นยังไงใช้ไหมล่ะคะ”

เธอรู้ได้อย่างไรกัน

“ก็ผมมาถ่ายรูปคุณตำรวจนี่ครับ เลยต้องคิดคร่าว ๆ ในใจก่อน”

“ทำไมถึงคิดว่าเป็นรูปฉันล่ะคะ”

ชอกจุประหม่าเล็กน้อย แจฮยอกบอกเขาว่ามันเป็นการถ่ายภาพบุคคล

⁴ เครื่องหมายทางการค้า ในที่นี้หมายถึงสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของบุคคลนั้น

ซึ่งนายต้องออกมาพบเขาและยื่นนามบัตรให้ ดังนั้นนางแบบที่ชอกจุต้องถ่ายรูปก็ควรจะเป็นนายเอง ถ้าหากไม่ใช่เธอ แล้ววันนี้ชอกจุต้องถ่ายรูปใครกันล่ะ

“ดูว่าคุณแจซียอกน่าจะยังไม่ได้อธิบายให้คุณฟังโดยละเอียดสินะคะ”

เขาหวังให้เธอช่วยอธิบายให้หายเข้าใจผิด ทว่าดูเหมือนนายเองจะไม่มีความเข้าใจแบบนั้น เธอเดินเข้าไปในห้องรับแขกอย่างรวดเร็ว ไม่เปิดโอกาสให้ชอกจุได้กดชัตเตอร์ใดๆ

ขณะที่เขาเดินตามหลังเธอไป ก็อาศัยสัญญาตมญาณทำความเข้าใจสภาพโดยรอบ รวมทั้งทำความเข้าใจข้อมูลที่ได้ยินเมื่อครู่ และมองหาวัตถุที่เหมาะสมแก่การถ่ายรูปด้วยตัวเอง

ที่นี่เป็นวิลล่าขนาดสี่สิบห้าห้อง เพดานต่ำ น่าจะสร้างขึ้นเมื่อประมาณสิบห้าปีก่อน หลังจากเดินผ่านประตูหน้าบ้านเข้ามาด้านใน เบื้องหน้าคือห้องนอน ส่วนฝั่งซ้ายถูกแบ่งออกเป็นห้องครัวกับห้องรับแขก โดยมีประตูเลื่อนกั้นกลางไว้ หากเปิดประตูเลื่อนออกจะเจอกับห้องรับแขก ผนังฝั่งหนึ่งของห้องนี้มีโทรทัศน์กับรูปถ่ายแต่งงานของสามีภรรยาคนหนึ่งแขวนไว้ ทั้งคู่ น่าจะเป็นสมาชิกของบ้านหลังนี้ กลางห้องมีโต๊ะขนาดใหญ่ตั้งอยู่ บนโต๊ะเต็มไปด้วยพิซซ่าและไก่ทอดที่กินไปเกือบหมดแล้ว รวมทั้งจานซามซึ่งวางอยู่เกลื่อนกลาด มีแก้วโคลากับแก้วเบียร์ที่เหลือน้ำอยู่ครึ่งหนึ่ง ส่วนแก้วเปล่าอีกสองใบมีรอยลิปสติกติดอยู่จางๆ จากนั้นดูยุ่งเหยิงเกินกว่าจะถ่ายรูปได้ ถ้าฉันตำแหน่งที่ดีที่สุดก็น่าจะเป็น...สายตาของชอกจูเบนไปทางนอกระเบียงโดยอัตโนมัติ

นายยังยืนอยู่ตรงธรณีประตู ซึ่งกั้นระหว่างห้องครัวกับระเบียง อย่างน้อยที่สุดเขาก็ได้ถูกหนึ่งเรื่อง ถึงแม้ว่าเขาจะยังไม่รู้ว่าคนที่จะมาเป็นแบบวันนี้คือใคร แต่จากต้องเป็นห้องครัวรๆ นี่แน่ ไม่งั้นนายคงไม่จ้องเขาเจียบๆ จากตรงนั้นหรอก ชอกจูสาวทำออกไปนอกระเบียง ยกกล้องเล็งมาทางห้องรับแขก ซึ่งอีกฝั่งของเลนส์มีนายกำลังทำหน้าบูดบึ้งอยู่

“กำลังทำอะไรอยู่คะ”

“ว่าไงนะคะ”

เขาลดกล้องลงจากใบหน้าและจับจ้องนายเอง

“ก็กำลังจะถ่ายรูปยังไม่ล่ะครับ”

นายอิงชี้ไปที่เหนือหัวไหล่ของเขาแทน

“ต้องถ่ายฝั่งโน้นล่ะ”

ซอกจูหมุนตัวกลับไปทันที ภาพเบื้องหน้ามีแค่ผนังอาคารจัดพิธี ไม่มีภาพวิวอะไรทั้งสิ้น

“จะให้ผมถ่ายผนังอาคารฝั่งตรงข้ามเหรอครับ”

ปลายนิ้วชี้ของนายอิงชี้ไปทางด้านล่างฝั่งซ้ายมือ

“ที่นอกระเบียง ข้างล่างล่ะ”

แม้ซอกจูจะยังลังเล แต่ก็ยอมเดินออกไปแถววาระเบียง ก้มศีรษะมองลงไปยังด้านล่าง ภาพที่เห็นดูอลหม่านไปหมด

ในเต็นท์สีน้ำเงินที่สว่างจ้าด้วยแสงจากสปอตไลท์ มีหญิงสาวคนหนึ่งนอนล้มอยู่ท่ามกลางบรรดาตำรวจซึ่งพูดคุยกันอย่างเคร่งเครียด เธอใส่ชุดเดรสแขนกุดสีขาว สวมรองเท้าผ้าใบ ผู้หญิงคนนั้นผมดำขลับและยาวตรงเช่นเดียวกับนายอิง ใบหน้าถูกบรรจงแต่งแต้มอย่างตั้งใจ แม้จะอยู่ห่างลิบๆ ก็ยังเห็นริมฝีปากแดงจัดบนผิวขาวเซียว เธอไม่ใช่แบบถ่ายรูปที่แย่นัก แต่เขามีปัญหาเล็กน้อยเกี่ยวกับเธอ

“จะให้ผมถ่ายภาพเธอนั้นเหรอครับ”

“ค่ะ”

“คนนั้น ไม่สิ ศพ ไม่ใช่...ผู้เสียชีวิต”

ผู้หญิงที่ตายแล้ว

“ใช่ค่ะ เรียกว่าผู้เสียหายน่าจะเหมาะสมกว่า”

นายอิงตอบเต็มเสียง

“หวังว่าคุณจะให้ความร่วมมือกับตำรวจนะคะ”

วันที่ 4 เดือนพฤษภาคม ปี 2015 เวลาสิบเจ็ดนาฬิกาสี่นาที ห้องฟ้าแจ่มใส อุณหภูมิไม่ติดลบ...ชอกจุหยุดมือที่ถือปากกาอยู่ เส้นผมที่เพิ่งเสยแนบใบหู เมื่อครูตกลงบ้างตาอีกครั้ง เขาวางปากกาในมือซ้ายลง ตั้งใจจะใช้มือนั้นเสยผมไปด้านหลังอีกรอบ ทว่ามือกลับไม่ขยับตามหัวใจ

แม้จะเป็นแค่นาทีกรูปร่างที่เขียนมาตลอดชีวิต แต่ชอกจุกลับตัวสั่น

ภาพถ่ายเป็นผลงานที่ต้องคำนวณด้วยความพิถีพิถัน ระหว่างกดชัตเตอร์ จำเป็นต้องคิดให้ถี่ถ้วนล่วงหน้าว่า เวลาถ่ายรูปในห้องมืด ภาพพวกนั้นจะออกมาเป็นอย่างไร ถึงแม้จะรู้ทุกสิ่งดี แต่ตอนนี้ชอกจุกลับบันทึกไม่ได้

เป็นเพราะความผิดของผู้หญิงหลังเลนส์คนนั้น

เธอผู้มีผิวสีขาวเหมือนกับสีกระโปรงเดรสสั้นเหนือเข่าและรองเท้าผ้าใบที่เธอสวมอยู่ สีขานั้นตัดกับเส้นผมสีดำขลับเป็นที่สุด เส้นผมของผู้หญิงคนนั้นปราศจากความเงางาม เป็นสีเดียวกับนัยน์ตาของเธอผู้นอนแน่นิ่ง มองตรงมาทางชอกจุคนเดียว

ถ้าคิดว่าเธอคือนางแบบ ท่าโพสนั้นก็ถือว่าไร้ที่ติ ขอเพียงแค่กดชัตเตอร์ รูปที่ได้จะต้องออกมาดีมาก ทว่าสาเหตุหลักที่ทำให้เขาถ่ายภาพเธอไม่ได้ก็คือรอยฟกช้ำที่กระจายทั่วเรือนร่างนั้น และดวงตาทั้งสองไม่กะพริบ แม้เวลาจะผ่านไปนานนับชั่วโมง ทั้งสองสิ่งนี้ทำให้สมาธิของชอกจุแตกกระเจิง

ชอกจุสบตากับศพหลังเลนส์ แต่กลับกดชัตเตอร์ตามใจไม่ได้ เขาเ้มปาก ก่อนวิ่งพรวดพราดออกไปจากเต็นท์ผ้าใบจนเปลวชนเข้ากับตำรวจในชุดเครื่องแบบที่เพิ่งเดินสวนเข้ามา ชอกจุกล่าว “ขอโทษ” ซ้ำๆ ขณะเดินโซเซเสียงตำรวจทั้งในชุดเครื่องแบบและนอกเครื่องแบบออกไปทุดนั้งลงที่บันได เขาพยายามจะอาเจียน แต่เพราะยังไม่ได้กินอะไรเข้าไป เลยไม่มีอะไรพุ่งล้าล็กออกมา

การออกไปถ่ายรูปกับโซฟาสีแดง...

ชอกจุฬวนึกถึงช่วงเวลาของตัวเองร่อนเร่ออกไปถ่ายรูปกับโซฟาสีแดง ระหว่างเดินทางเขามีความสุขมาก ขณะถ่ายภาพ ชอกจุฬิมเลื่อนเหตุผล รวมทั้งวัตถุประสงค์แรกในการออกเดินทางไปจนถึง... ความสุขจากการถ่ายรูปไปเรื่อย ๆ คือเพื่อนร่วมทางของเขา แล้วดูตอนนี้สิ ทำไมเขาถึงกลับมาที่ห้อง 303 อีกครั้งได้ เดินกลับมาสู่พื้นที่แห่งความทุกข์ ซึ่งอัดแน่นไปด้วยความทรงจำเมื่อสิบห้าปีก่อน เขาเฝ้าฝึกปฏิทิน นับเวลาถอยหลัง รอคอยวันที่ 18 มิถุนายน โดยหวังให้มันเป็นวันสุดท้ายของชีวิตตัวเอง

“ครั้งแรกใครก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้นล่ะคะ”

มีใครคนหนึ่งช่วยลูบหลังให้เขา

“คุณแจสยอกบอกว่าครั้งแรกก็ประมาณนี้เหมือนกัน”

เธอคือนายย่องนั่นเอง

“คุณแจสยอกเคยทำงานนี้มาก่อนหรือครับ”

“คะ เห็นบอกว่าทำมาหลายปีแล้ว น่าจะสิบห้าปีได้”

แจสยอกเป็นช่างภาพในวงการแฟชั่น โดยพื้นฐานแล้วเขามีนิสัยไม่ดีเท่าไร ชอบถ่ายเฉพาะรูปที่สวยงามคู่ควรกับการถ่าย หรือไม่ก็ต้องตรงตามหลักการ ทว่าหลังจากเขาผันตัวเป็นช่างภาพอิสระและเปิดสตูดิโอของตัวเอง ผลงานระยะหลังของเขาก็เฉียบคมขึ้นมาก เขาเริ่มเชี่ยวชาญในการถ่ายรูปที่ดูแข็งแกร่งว้าบบั่น ซึ่งก็คงเป็นเพราะงานนี้ บรรดาช่างภาพที่ถ่ายรูปแนวนี้ได้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกที่อาสาไปถ่ายรูปในสนามรบ หรือเข้าสังกัดนิตยสารหนังสือพิมพ์ เพื่อออกไปตามถ่ายภาพแนวโหดร้าย

ที่ ขณะที่เจ้านั้นเติบโตขึ้น ตัวฉันกลับมัวทำอะไรอยู่

ตลอดระยะเวลาสิบห้าปี ชอกจุฬาแต่หมกมุ่นกับการถ่ายภาพโซฟาสีแดง ดื้อดึงถ่ายเฉพาะภาพขาวดำ ย้อมสีแค่ส่วนของโซฟาเท่านั้น ถึงขั้นที่ว่าถ้าตอนนี้ต้องกลับมาเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ๆ ก็อาจจะลำบากมาก ห้องมืดเปรียบเสมือนบ้านเกิดของเขา ชอกจุฬาอยู่ที่นั่นมาชั่วชีวิต ไม่ว่างงานแก้ไขฟิล์มหน้าหนาแค่ไหน เขาก็ทำได้ แล้วระบบดิจิทัลล่ะ ในช่วงที่ชอกจุฬีเริ่มออกตามหาใครคนนั้น โลกได้เปลี่ยนเข้าสู่ยุคแห่งดิจิทัลพลอดิ ภายหลังแม้ชอกจุ

จะได้ลองใช้กล้องดิจิทัลหลายครั้ง แต่ก็คิดว่าตัวเองไม่เหมาะกับมัน เรื่องโปรแกรมคอมพิวเตอร์ยิ่งไม่ต้องพูดถึง นอกจากนี้ในระหว่างนั้นตัวเขาก็กำลังวุ่นวายกับการท่องเที่ยวไปกับกล้องวิวัฒนาการล้ำเลิศ ไม่มีเวลาได้ฝึกใช้มันจนคุ้นมือ

“เดี๋ยวอีกพักก็คุ้นขึ้นเองละ เคยได้ยินคุณแจชยกบอกได้ว่าทำงานเคล็ดลับๆ หลายครั้งเข้าก็ทำได้เอง”

“เคยได้ยิน คำนี้ฟังแล้วทะแม่งหูจingleนะครับ”

“คุณนี่ไหวพริบดีจัง”

นายียงหัวเราะร่วน

“คุณแจชยกเริ่มทำงานนี้เมื่อสิบห้าปีก่อน ตอนนั้นฉันไม่ใช่ตำรวจสืบสวนหรอกค่ะ”

“เป็นนักศึกษาใช้ไหมครับ”

“ค่ะ ตอนนั้นฉันยังไม่ได้คิดถึงอนาคตด้วยซ้ำ”

ถ้าสิบห้าปีก่อนเธอเป็นนักศึกษา ตอนนั้นผู้หญิงคนนี้ก็ต่ออายุสามสิบห้าปีเป็นอย่างน้อย...ซอกจูตกตะลึงเมื่อรู้ว่านายียงดูเด็กกว่าที่คิดมาก แต่พอลองมาคิดดูแล้ว ซอกจูเองก็เหมือนกัน เวลาคนทั่วไปมองเผินๆ จะคิดว่าเขาอายุแค่สี่สิบกว่าปีเท่านั้น

ซอกจูลุกขึ้นช้าๆ โดยมีนายียงช่วยประคอง

“พักสักเดี๋ยว แล้วค่อยกลับมาเริ่มทำงานใหม่อีกทีได้นะคะ”

นายียงพาซอกจูไปยังที่จอดรถ เธอให้เขานั่งพักที่เบาะหลังของรถตำรวจซึ่งจอดอยู่ ส่วนตัวเองนั่งลงที่เบาะหน้า

“ฉันอยากคุยกับคุณสักหน่อยค่ะ”

น้ำเสียงนายียงฟังดูนุ่มนวลขึ้นกว่าเมื่อครู่มาก ภาพสะท้อนของซูราถูกกลืนหายไปจนหมด คงเพราะเห็นใจซอกจูที่เพิ่งเสียขวัญจากการเห็นศพของผู้เสียหายมา เลยเลือกใช้โทนเสียงสดใส

“คุยเรื่องผู้เสียหายนะเธอครับ”

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่ คุณแจชยกบอกว่าย่าเพิ่งแจ้งข้อมูลของผู้เสียหายให้อาจารย์ทราบเด็ดขาด”

“แจश्यอกเหรอครับ”

“คะ เขาห้ามไว้ บอกว่าให้พูดตอนที่อาจารย์อยากฟังเอง”

“ทำไมล่ะ”

“เขาบอกว่า เพราะมนุษย์เราไม่มีทางหยั่งรู้ห้วงลึกของสัจธรรมประหลาดได้”

“ผมไม่เข้าใจว่าคุณกำลังพูดอะไรอยู่...หมายความว่ายังไปกันแน่ครับ”

“อาจารย์เริ่มต้นถ้อยรูปยังไปเหรอคะ”

“คุณกำลังจะสัมผัสภาณณ์ผมใช่ไหม”

“ถ้าจะคิดแบบนั้นก็ได้อะ”

“ตอนผมเข้าเรียนชั้นมัธยมปลาย ผมได้รับกล่องมาจากพ่อ จากนั้นก็ใช้มันถ้อยรูปเรื่อยมา ประมาณนี้แหละ”

“เก่งจังเลยคะ อาจารย์ได้รับการยอมรับเรื่องพรสวรรค์ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วใช่ไหมคะ”

“เปล่าครับ ผมมาได้รับรางวัลจริง ๆ ตอนเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีหนึ่ง แค่อันดับเดียวเท่านั้น”

“รางวัลเหรอคะ”

“งานประกวดภาพถ่ายทางอากาศ ที่หนังสือพิมพ์รายวัน อิลโบเป็นผู้จัดประกวดนะคะ ผมได้รับรางวัลจากเวทีนี้ แค่อันดับเดียวเท่านั้น”

“มันเป็นภาพอะไรเงั้นเหรอ”

“ก็แค่รูปคนทั่วไปนะคะ”

“ใช้ภาพ ‘การเกิด’ ที่เป็นผลงานเดบิวต์ของอาจารย์เปล่าคะ สมุดภาพนั้นมีการประมูลกันตั้งสิบล้านวอน”

“คนก็พูดกันไปเรื่อย”

“แบบนี้เอง คุณแจश्यอกถึงได้แนะนำอาจารย์”

ใช้ที่ไหนเล่า อีกฝ่ายขมขู่เขาด้วยไซฟาตีแดงต่างหาก

“คราวนี้ผมขอถามคุณกลับบ้าง คุณมาเป็นตำรวจสืบสวนได้ยังไงครับ”

“ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี ก็เลยลองมาทำดูนะคะ”

“แล้วทำไมไม่แต่งงานไปล่ะ”

“คุณพูดเหมือนคุณพ่อของฉันเลย ผู้หญิงเราควรแต่งงานนะ แต่ช่วย

ไม่ได้นี่ มันไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อย ในเมื่อไม่มีใครขอฉันแต่งงานเอง”

“ไม่ใช่ว่าคุณนหัวสูงเกินไปหรอกเหรอ”

นายยองหัวเราะ

“ผมน่าจะพูดถูกสินะ เพราะอายุผมน่าจะรุ่นเดียวกับคุณพ่อคุณตำรวจเลยค่อนข้างมั่นใจมาก”

“คุณดูไม่เหมือนคนที่อายุเยอะเท่านั้นเลย”

“ถ้าฉันผมดูเหมือนคนอายุเท่าไรเหรอครับ”

“ประมาณสี่สิบต้นๆ ละมังคะ รุ่นเดียวกับแจชยก แต่ถ้าสังเกตบางมุม จะพอมองออกว่าอายุเยอะกว่านั้น”

“ผมຍໍ้มสี่ผมนะ”

ชอกจูเป็นฝ่ายหัวเราะบ้าง

“เอาละ ตอนนี้ได้เวลากลับไปทำงานกัน คุณน่าจะหายเครียดลงบ้างแล้วนะคะ”

ทันทีที่เธอพูดจบ ชอกจูก็เอื้อมมือไปแตะที่จับประตูรถ ทว่าบริเวณนั้นกลับไม่มีสิ่งที่จะมีอยู่

“โ๊ะ เดี่ยวฉันเปิดประตูให้เองค่ะ”

นายยองหัวเราะเบาๆ ก้าวเท้าลงจากรถ และช่วยเปิดประตูให้เขา

“ปกติแล้วที่นั่งด้านหลังรถตำรวจจะไม่มีที่เปิดประตุนะคะ”

ชอกจูลงจากรถแล้วเดินขึ้นบันไดไปอีกครั้ง รอบข้างมีเสียงพูดคุยของตำรวจดังมาจากทุกทิศ เขารู้สึกหนักหนากับเสียงพวกนี้ โดยเฉพาะคำว่า ศพ อารูธ ตาย ที่แล่นเข้าไปฝังอยู่ในหูของชอกจู ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงพวกนั้น ชอกจูจะนึกถึงแบบที่ต้องถ่ายในเด็นท์สีน้ำเงิน เขาชໍมใจว่าในเมื่อมาถึงที่นี่แล้ว ก็ควรลองชิมรสชาติความยุ่งยากใจดูสักครั้ง ชอกจูเตรียมใส่เลนส์พื้นฐานลงในกล้องโลก้าทรีเอฟซึ่งห้อยอยู่ที่คอ เขาไม่ได้นำแม็กกระທังเลนส์ถ่ายภาพระยะไกลติดตัวมาด้วย แต่ยໍงฝึนกลับมาทำงานนี้ต่อ จะถ่ายยໍงไงละเนี่ย... แต่แล้วจู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ลอยขึ้นมาในหัว

“พวกคุณอนุญาตให้ผมถ่ายรูปได้ตามใจชอบเลยเหรอครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ต่อไปให้เปลี่ยนตำแหน่งท่าทางของผู้เสียหาย ก็ไม่เป็นไรไหนหรือครับ”
“ได้เต็มที่เลยคะ”

“ดูคุณไม่แปลกใจเลยสักนิด”

“ฉันคิดว่าลูกศิษย์คุณเป็นยังไง อาจารย์ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น มีครั้งหนึ่ง
ตอนคุณแจश्यออกมาที่เกิดเหตุ เขาพาช่างแต่งหน้าทำผมมีอาชีพมาด้วย
บอกว่าเป็นตำรวจสายลับ ตรวจเช็คแม้กระทั่งเครื่องแต่งกายของผู้เสียหาย”

“หึ”

ชอกจุกตะลึงจนพูดไม่ออก คิดว่าถ้าเป็นแจश्यออกก็ทำแบบนั้น
ก่อนพลันสงสัยเรื่องหนึ่งขึ้นมา

“มีอีกเรื่องที่ผมอยากทราบครับ ถ้าพูดไปแล้วอาจฟังดูน่าขำ แต่ขอ
ถามสักหน่อยเถอะ”

“ลองพูดมาสิคะ”

“คุณตำรวจคงสูงมากใช่ไหม ถึงจัดการทุกเรื่องได้ขนาดนี้”

“เปล่าเลยคะ”

“ถ้าเขายอมให้แจश्यออกพาลูกมือเข้ามาในที่เกิดเหตุได้ ก็น่าจะอนุญาต
ให้ผมนำบางอย่างมาที่นี่ได้เช่นกันสินะ”

“เขาน่าจะอำนวยความสะดวกให้ได้แหละคะ”

“ขอถามได้ไหม เขาเป็นใครหรือครับ”

“ก็แค่...แฟนคลับคนหนึ่งของอาจารย์”

“แฟนคลับของผม...ถ้าฉันผมจะลองเชื่อมั่นและขอร้องเขาดู”

“ได้คะ ถ้าไม่ใช่ช่างแต่งหน้ากับช่างทำผมก็พอจะเป็นไปได้ เพราะ
พวกนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในที่เกิดเหตุ”

นายอองธิบายเสริมว่า เนื่องจากมันอาจกลายเป็นปัญหายามขึ้นศาล
ในภายหลังได้

“ไม่ใช่พวกนั้นหรือครับ เป็นของที่ผมต้องไปเอามาจากสตูดิโอของ
ตัวเอง”

และแล้วหนึ่งชั่วโมงถัดมา โขฟ้าสีแดงก็เดินทางมาถึงสถานที่เกิดเหตุ

ชอกจุ กลับมาที่วิลล่าพร้อมกับนายียง แต่ชะงักทำหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้อง 303 ซึ่งกำลังเปิดอยู่

เขารู้สึกไม่สบายใจกับตัวเลขนี้เช่นเดิม ทว่าถึงอย่างนั้นก็ยังปลอบใจตัวเองว่าคงไม่เป็นไร เพราะโชคร้ายที่สุดได้เกิดขึ้นไปนานแล้ว จะเจอเรื่องโชคร้ายที่สาหัสกว่านั้นในห้อง 303 อีกได้อย่างไร

ชอกจุเลิกใส่ใจตัวเลขนี้ แล้วเดินเข้าไปในห้อง เขาตรงดิ่งไปที่ระเบียงด้วยความรู้สึกเสียตาย เมื่อครู่เขาน่าจะบอกให้เฝ้ากล้องวิวดาเมอรามาด้วย ตอนสั่งให้น้ำโซฟาสีแดงมาที่นี้ เขาอยากบอกตำรวจให้เฝ้ากล้องวิวดาเมอรากับอุปกรณ์ทั้งหมดมาให้ครบ แต่รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา เพราะกล้องวิวดาเมอร่าเป็นของหายาก ค่าซ่อมแพงมาก หากดูแลจัดการผิดเพียงนิดเดียว อาจเกิดปัญหาขึ้นได้ ซึ่งทั้งคนสั่งและคนรับคำสั่งน่าจะรู้สึกลำบากใจพอๆ กัน จึงเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เขาน่าเพิ่มพนักคนเดียว พลางลูบกล้องโลก้าที่รื้อเฟบเบาๆ ก่อนจะตัดความรู้สึกเสียตายทิ้งไป และวางกล้องตัวนั้นลงบนขาตั้ง เขาบอกนายียงว่า

“เอละ ตอนนี่เริ่มงานกันเถอะครับ”

ทว่าข้างๆ ไม่มีนายียงอยู่แล้ว เธอกำลังยืนอยู่ที่ประตูทางเข้า ภาพสะท้อนสุร่าฉายขึ้นอีกครั้ง ชอกจุพานรู้สึกอึดอัดใจตามไปด้วย อาจเพราะเขาขอให้ให้น้ำโซฟาสีแดงมาที่นี้ เธอก็เลยอารมณ์เสีย ถึงอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ ตอนนี้ก็มีภาพที่เขาอยากถ่ายขึ้นมาแล้ว

ผู้หญิงที่ชอกจุมองเห็นผ่านการซูมมีบาดแผลที่ร้าว น่าจะเป็นรอยขีดหลังการกระโดดลงไปจากระเบียง รอยแผลพวกนั้นดูทั้งเศร้าหมองและน่ากลัวในขณะเดียวกันจนเขาอดซัดเตอร์ไม่ได้ ชอกจุพยายามจินตนาการว่าเธอแค่กำลังนั่งอยู่บนโซฟาสีแดง เขาพรั่นกระซิบถามเธอผ่านเลนส์ว่าทำไมคุณถึงมาอยู่ในสภาพนี้ได้ ประหนึ่งว่าเธอกำลังมีชีวิตอยู่จริงๆ และลองถ่าย

ช็อตแรกจากมุมมองระเบียงแห่งนี้

เขาพิงราวระเบียง สายตาจับจ้องร่างของผู้หญิงด้านล่าง ตอนนี้เธอกำลังเอนกายอยู่บนโซฟาสีแดง หนูนีศรีชะไบนที่เท่าแขนโซฟา หัวเข้าพาดอยู่บนที่เท้าแขนอีกข้างอย่างเป็นธรรมชาติ คล้ายคนที่ไม่อาจฝืนความเหนื่อยล้าได้ จึงผล็อยหลับไป

เป็นท่าทางที่ชอกจุถูกใจมาก

เขาแตงนิ้วบนกล้อง หว่าชั่วขณะที่กำลังจะกดชัตเตอร์ก็เกิดลั้งเลขึ้นมา การทำให้เธอดูเหมือนคนที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นเรื่องถูกต้องจริง ๆ หรือเปล่า รูปถ่ายคือการเลือกสรรตามลำดับชั้น ยกตัวอย่างเช่น ต้องครุ่นคิดให้ดีกว่าจะเลือกถ่ายรูปผู้เสียหายด้านล่างให้ดูเหมือนยังมีชีวิตอยู่ หรือแสดงให้เห็นว่าเธอได้ตายไปแล้ว และถ้าคิดจะถ่ายรูปเธอออกมาในฐานะคนเป็น ชอกจุกก็ควรรู้ก่อนว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร

งานที่ชอกจุทำเรื่อยมาจนถึงตอนนี้คือลำดับชั้นตอนดังกล่าว ในช่วงเวลาสิบห้าปีที่เขาออกท่องเที่ยวไป ยามผู้คนมากมายนั่งลงบนโซฟาสีแดงตัวนี้ เขามักจะชวนคุย ถามไถ่อีกฝ่ายว่าคุณเป็นใคร ใช้ชีวิตมาอย่างไร แล้วจากนี้ไปจะดำเนินชีวิตต่อไปอย่างไร ชอกจุกอยากได้คำตอบทั้งหมดจากเธอ อยากสะท้อนภาพจิตใจนั้นให้กลับมามีชีวิตอีกครั้งผ่านรูปถ่าย

“ผมคงต้องขอฟังเรื่องราวก่อนครับ”

“ว่าไงนะคะ”

“เธอคนนั้น ผมอยากทราบว่าทำไมเธอถึงกลายมาเป็นศพได้ แค่ง่ายให้ฟังคร่าว ๆ ก็พอครับ”

“นี่คงเป็นห้วงลึกของสัตว์ประหลาดที่แจสยอกเคยบอกสินะคะ”

ชอกจุกกังวลใจชั่วขณะ ก่อนเอ่ยขึ้น

“ความจริงผมไม่เข้าใจว่านั่นหมายถึงอะไร ทำไมพวกเขาถึงเรียกผมว่าสัตว์ประหลาด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไอ้ห้วงลึกนั้นมันคืออะไร แต่ที่รู้ก็คือตอนนี้ผมต้องรู้ก่อน ถึงจะกดชัตเตอร์ได้”

“ดีค่ะ”

นาย็องเห็นด้วย

“ฉันจะเล่าเหตุการณ์ให้คุณฟังคร่าว ๆ แล้วกัน ชื่อของผู้หญิงคนนี่คือ อีจอยฮยอน อายุสามสิบสองปี เธอเป็นแม่บ้าน คุณอีจอยฮยอนกับสามีรักใคร่กันดี แต่ระหว่างกินมื้อเย็นด้วยกัน คุณอีจอยฮยอนเกิดพลัดตกลงมาจากกระเบื้อง”

“พลัดตกลงมาจากกระเบื้อง...”

ชอกจุทวนคำพูดของนายียงขณะยกกล่องขึ้นอีกครั้ง เขาจ้องมองผู้หญิงในชุดเดรสสีขาว ผู้ซึ่งกำลังหลับใหลอยู่บนโซฟาผ่านช่องมองภาพ พลังจินตนาการถึงเลี้ยววินาทีที่เธอพลัดตกลงไป เธอสวมชุดเดรสกับรองเท้าผ้าใบ แล้วตกลงมาจากกระเบื้อง ไม่มีใครรู้เลยหรือไง ทั้งที่กินข้าวอยู่ตรงหน้าด้วยกัน... แต่ถ้าเธอกำลังกินข้าวอยู่จริง จะตกลงไปได้อย่างไร

ชอกจุตระหนักขึ้นได้ในฉับพลัน เหตุผลที่เขากดชัตเตอร์ไม่ได้ ไม่ใช่เพราะไม่รู้สาเหตุที่เธอเสียชีวิต แต่เพราะท่าทางตอนเธอตาย มันมีบางอย่างที่ผิดปกติ

“คุณตำรวจครับ เธอสวมรองเท้าผ้าใบอยู่”

“รองเท้าผ้าใบมันทำไมเธอคะ”

“ก็คุณบอกเองว่าเธอตกลงไปจากกระเบื้อง ถ้าฉันทำไมคนที่พลัดตกจากกระเบื้องถึงไม่สวมรองเท้าแตะหรือสลิปเปอร์ อย่างน้อยๆ เธอก็ควรจะเท้าเปล่าสิ ทำไมเธอถึงสวมรองเท้าผ้าใบได้ หรือว่าเธอใส่รองเท้าผ้าใบเดินในบ้านครับ”

“เรื่องนั้น...”

คำพูดของเขาทำให้รอยยิ้มตรงหว่างคิ้วนายียงระบายขึ้นเป็นริ้ว เป็นครั้งแรกที่เธอแสดงที่ท่าประหม่า

ชอกจุมองแวตาคู่นั้นอย่างคาดคั้น ก่อนจะกระซิบเสียงกุดต่ำ

“หรือว่าคุณมีอะไรที่ปิดบังผมกันแน่”

“คุณอีจอยฮยอนตกลงไปจากที่นั่นจริงๆ ค่ะ”

น้ำเสียงของนายียงสั้นไหว

“แต่สาเหตุการตายนั้นต่างจากที่คาดการณ์ไว้ เธอถูกตีที่ท้ายทอยจนเสียชีวิต หลังจากกระบุสาเหตุการตายแน่ชัด คนที่กินข้าวร่วมกับเธอก็

กลับคำให้การทันที เล่าว่าผู้เสียหายบอกว่าจะออกไปซื้อซอสถั่วเหลือง หลังจากช่วยกันตามหาที่มาพบว่าอยู่ในสภาพนี้แล้ว”

คำพูดพวกนั้นล้นโกหก ตำรวจลองสอบถามไปยังซูเปอร์มาร์เก็ต หว่ากล้องวงจรปิดกลับไม่พบคนที่มีลักษณะเหมือนผู้เสียหายเลยสักคน พวกเขาเลยไม่ปักใจเชื่อคำพูดนี้ และพอสืบสวนลึกลงไปอีก ความจริงที่คาดไม่ถึงก็เปิดเผยออกมา

อึ๋องฮยอนออกจากบ้านไปซื้อซอสถั่วเหลืองตอนหกโมง
จากนั้นก็หายตัวไป

“พอพวกเขาเห็นว่าผ่านไปนานเกินครึ่งชั่วโมงแล้ว คุณอึ๋องฮยอนที่ออกจากบ้านไปเพราะซอสถั่วเหลืองหมดยังไม่กลับมา คุณชเวเชจูกับเพื่อนที่เป็นคู่สามีภรรยา ก็รีบโทร. ไปถามเธอว่าทำไมถึงยังไม่กลับบ้าน แต่โทรศัพท์ของเธอดันอยู่ที่บ้าน พวกเขาเลยชวนกันไปที่ซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อลองถามดู แต่กลับไม่มีใครเห็นคุณอึ๋องฮยอนที่นั่นเลย ขณะที่ยังคิดไม่ตกก็บังเอิญกลับมาเห็นศพของเธออยู่บนกระเบื้องค่ะ”

ครั้งแรกที่ตำรวจฟังคำพูดนี้ก็สันนิษฐานตรงกันว่าอึ๋องฮยอนน่าจะตกลงมาจากดาดฟ้าด้วยสาเหตุบางประการ เลยพากันขึ้นไปทีนั้น ทว่าประตูดาดฟ้าปิดอยู่ โดยมีโซ่สามไว้อย่างแน่นหนา อีกทั้งบนราวจับยังไม่มียอ นิ้วมือของใครอยู่เลย รวมถึงรอยนิ้วมือของเธอด้วย

เมื่อหาจุดที่เธอตกลงมาไม่ได้ ความน่าเชื่อถือของคำพูดพยานก็ลดลงทันที พวกตำรวจต่างค้นหาความเป็นไปได้ทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น ขณะที่ทั้งสามออกตามหาอึ๋องฮยอน เธอกลับไปที่ห้อง 303 แล้วกระโจนออกไปจากกระเบื้องด้วยตัวเอง เลยไม่พบรอยนิ้วมือของเธอบนราวกระเบื้อง ซึ่งก็พอจะเป็นไปได้ แต่แล้วในการตรวจสอบกลับพบว่า บริเวณท้ายทอยของเธอมีแผลจากการถูกตีด้วยอาวุธหนัก ตำรวจจึงมุ่งเป้าไปที่การฆาตกรรม

“เพราะเหตุการณ์ค่อนข้างซับซ้อนแบบนี้ ทางเราเลยบอกอาจารย์ตรงๆ ไม่ได้ค่ะ”

ชอกจุกค่อยๆ ปลุกตัวเองขึ้นจากห้วงภวังค์ สาเหตุเบื้องหลังที่คนอื่นเรียกเขาว่าสัตว์ประหลาด เป็นเพราะหากมีใครหักหลังเขา เขาก็พร้อมจะ

เอาคืนหนักเป็นสองเท่าอย่างเข็มโหด

ตอนนี้เขาอาจโกรธจัด ขอตัวกลับไปดื้อๆ และสร้างความทุกข์ใจให้แจสซอก โดยการเค้นถามว่า ‘เธอให้ฉันไปดูอะไร ผา่งงานถ่ายรูปศพให้ทำขึ้นเหรอ’ ทว่าตัวเลข 303 นั้นตรึงชอกจุเอาไว้ รวมทั้งใบหน้าของตำรวจสืบสวนนามว่าคิมนาย็อง ซึ่งกำลังมองตรงมาที่เธออยู่ ณ ขณะนี้ด้วย

ชอกจुक้นพบใบหน้าที่ลูกสาวตัวเองบนใบหน้าของตำรวจหญิงผู้นั้นับครั้งไม่ถ้วน พอพิจารณาอย่างละเอียด เธอไม่เพียงให้บรรยากาศของภาพสะท้อนซูร่าเท่านั้น แต่ใบหน้าที่คล้ายลูกสาวเขามาก เมื่อคิดแบบนั้นอีกตัวตนของเขาก็สลายไป ความอ่อนโยนกลับคืนมาดังเดิม ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“ทราบแล้วครับ เดี่ยวผมจะถ่ายภาพให้”

“ขอบคุณค่ะ”

ชอกจुकูตรงไปที่ระเบียงอีกครั้ง จ้องมองลงมายังผู้เสียหายซึ่งกำลังนอนหลับใหลอยู่บนโซฟาเบื่องล่าง

ตอนนี้แววตาที่ชอกจูกมองเธอคนนั้นแปรเปลี่ยนไป เธอเหมือนผู้คนที่เขาได้ถ่ายรูปให้จนถึงตอนเช้าวันนี้ หนูนึ่ศีรษะไว้บนที่เท้าแขนโซฟาฝั่งหนึ่ง พาดขาไว้บนที่เท้าแขนอีกฝั่ง เหมือนกำลังหลับสบาย เขาบอกเสียงแผ่วว่า เธอเป็นใครกันนะ และกำหนดตำแหน่งให้เธอด้านล่างอยู่กลางช่องมองภาพขยายจากหลังให้กว้างที่สุด จนผู้เสียหายดูเล็กล้ำจูดจุดหนึ่ง แล้วระริวกดشاتเตอร์อย่างรวดเร็ว